

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 523/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Balogom, Železničná 1, Rimavská Sobota, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 243/2017 z 28. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 243/2017 z 28. júna 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Revúca (ďalej len „okresný súd“) spolu s ďalšími žalobcami proti Slovenskej republike, zastúpenej [REDAKOVANÉ], domáhal určenia, že nehnuteľnosť na parcele č. [REDAKOVANÉ], lesný pozemok s výmerou 8632 m² v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] [ktorá bola vytvorená na základe geometrického plánu z 1. decembra 2016 vypracovaného geodetom [REDAKOVANÉ] odčlenením od parcely č. [REDAKOVANÉ], lesné pozemky s výmerou 156 400 m² v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], vedená Okresným úradom Revúca, katastrálnym odborom na [REDAKOVANÉ] patrí do dedičstva po poručiťoch [REDAKOVANÉ] spoluvlastnícky v podiele 1/2, [REDAKOVANÉ] spoluvlastnícky v podiele 1/4 a [REDAKOVANÉ] v podiele 1/4.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 347/2015 zo 16. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Mojí právni predchodcovia... kúpno-predajnou zmluvou zo dňa 31.05.1927 kúpili nehnuteľnosť na pustatine [REDAKOVANÉ] - v súčasnosti [REDAKOVANÉ]. Jednalo sa o parcelu č. [REDAKOVANÉ] o výmere 8 632 m², každý z nich mal spoluvlastnícky podiel 1/2 v pomere k celku. Parcela bola pôvodne zapísaná v PKV č. [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ]. Po nadobudnutí vlastníckeho práva k uvedenej parcele, bola táto parcela odpísaná z pôvodnej PKV č. [REDAKOVANÉ] na novú PKV č. [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ]. Katastrálne územie [REDAKOVANÉ] do roku 1996 patrilo do okresu [REDAKOVANÉ]. Po novom územnoprávnom členení, pripadlo toto katastrálne územie do novovytvoreného okresu [REDAKOVANÉ]. Pri odovzdávaní agendy katastrálnych úradov, bolo zistené, že došlo k stratám rôznych dokumentov, medzi iným aj PKV č. [REDAKOVANÉ].*

Nemám vedomosti o tom, že by v minulosti boli pôvodní vlastníci, prípadne ich dediči previedli uvádzanú nehnuteľnosť na nejakú inú osobu...

V roku 1992 bol pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] vyhotovený Zjednodušený register pôvodného stavu. V tomto registri bola pôvodná parcela č. 1/b/1/24 prečíslovaná

na parcelu č. [REDAKOVANÉ] bola zapísaná do listu vlastníctva, kde ako vlastník už bola zapísaná Slovenská republika a to aj napriek tomu, že pre jej vlastníctvo nesvedčil žiadny nadobúdací titul. Z technickej správy ZRPS je uvedené, že parcely vyznačené v pozemno-knižnej vložke č. 1000 sú neknihované, teda neexistuje o nich zápis a vlastníkom je teda Slovenská republika. Aj keď k týmto parcelám nemala Slovenská republika žiadny nadobúdací titul, jednoducho bolo v rámci tohto usporiadania pôvodného stavu, zapísané vlastnícke právo v prospech Slovenskej republiky.

Následne boli v tomto katastrálnom území vykonané pozemkové úpravy. Zhotoviteľ projektu pozemkových úprav vychádzal už zo stavu, ktorý bol zistený v rámci ZRPŠ a keďže pôvodná parcela č. 1/b/1/24 už bola vedená ako parcela č. [REDAKOVANÉ] a zapísaná na [REDAKOVANÉ] a ako vlastník bola vedená Slovenská republika, tak túto parcelu zlúčil do novovytvorenej parcely č. [REDAKOVANÉ] lesné pozemky o výmere 156400 m².“

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a vo výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu zmenil.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu uviedol: „Pri svojom rozhodnutí zdôvodňuje, že jednou z charakteristík konkrétnej parcely je aj jej polohové určenie - ako to uviedol súd prvej inštancie - umiestnenie. Poloha pôvodnej parcely v katastrálnej mape sa nemohla zmeniť ani v dôsledku zlúčenia s inými parcelami v rámci pozemkových úprav, lebo súd prvej inštancie mal za preukázané, že novovytvorená parcela sa polohovým určením v celom rozsahu nezhoduje s pôvodnou parcelou.

Odvolací súd sa vôbec nezaoberal, alebo pri svojom rozhodovaní nevychádzal z princípov pozemkových úprav, že pri scelení pozemkov pôvodná parcela zaniká. Tak isto parcela, ktorá bola scelovaná bola parcela registra E, ktorá nemá presne určené hranice, teda nie je možno ani presne určiť je polohu.“

5. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom: „Postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici, základné práva sťažovateľa, podľa čl. 20 ods. 1, a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom zo dňa 28.06.2018, č. konania 17Co/243/2017 boli porušené

c) Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. konania 17Co/243/2017, zo dňa 28.06.2018 sa zrušuje

d) Vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na dalsie konanie

e) iadam, aby mi ústavný súd Slovenskej republiky priznal náhradu trov právného zastúpenia...“

II.

6. Podľa l. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii stavneho súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedene v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalsie konanie. Podľa tohto ustanovená návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpisane zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podane oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Podľa l. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastni majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s pravnym poriadkom ochranu nepoiva. Dedenie sa zaručuje.

9. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom

11. Sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj

ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. II. ÚS 255/2018, IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08).

12. Nosným dôvodom podania sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutým rozsudkom krajského súdu, resp. s jeho odôvodnením v tom smere, že pokiaľ *„Slovenskej republike nesvedčí žiadny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k pôvodnej nehnuteľnosti č. 1/b/1/24 (13/24), ostalo naďalej zachované vlastnícke právo pôvodných vlastníkov a preto by im mala byť vrátená parcela, ktorá bola vytvorená geometrickým plánom a ktorá svojou rozlohou zodpovedá rozlohe pôvodnej parcely a ktorá bola odčlenená z parcely, do ktorej bola v rámci pozemkových úpravách pôvodná parcela zcelená.“*.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: *«Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní*

a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

... z hľadiska viazanosti odvolaním preskúmal odvolací súd výlučne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie v tomto smere (§ 380 ods. 1 C.s.p.), keď samotné skutkové zistenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého „Z predložených katastrálnych máp a z geometrického plánu vyplýva, že predmetná nehnuteľnosť (t. j. sporná parcela č. [REDAKOVANÉ] lesný pozemok o výmere 8.632 m² v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] vytvorená geometrickým plánom č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 01.12.2016 odčlenením od parcely č. [REDAKOVANÉ] lesné pozemky o výmere 156.400 m² zapísanej na LV č. [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ]) nie je totožná s pôvodnou parcelou č. [REDAKOVANÉ] (predtým parcela č. [REDAKOVANÉ]) v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], pokiaľ ide o jej umiestnenie“, zostalo v odvolacom konaní nenapadnuté (odvolaním nedotknuté) a odvolací súd pri viazanosti zisteným skutkovým stavom (§ 383 C.s.p.) z neho pri rozhodovaní vychádzal; odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie je v posudzovanom smere správne; súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní prikladal dôležitosť aj polohe spornej parcely;

... z uvedených ustanovení vyplýva, že jedným z charakteristík konkrétnej parcely je aj jej polohové určenie (ako uviedol súd prvej inštancie „umiestnenie“); z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázanú polohu pôvodnej parcely v katastrálnej mape, pričom táto poloha sa nemohla zmeniť ani v dôsledku zlúčenia s inými parcelami v rámci pozemkových úprav; nakoľko súd prvej inštancie mal preukázané, že novovytvorená sporná parcela sa polohovým určením v celom rozsahu nezhoduje s pôvodnou parcelou (ktorú skutočnosť napokon potvrdili aj žalobcovia v podanom odvolaní), správne žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol; právny názor žalobcov, že v tomto prípade je postačujúce zachovanie výmery pôvodnej parcely (bez ohľadu na jej polohu) nie je správny; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) ako vecne správny potvrdil.»

15. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ sťažnosť odôvodnil tak, že „Odvolací súd sa vôbec nezaoberal, alebo pri svojom rozhodovaní nevychádzal z princípov

pozemkových úprav...“, pričom opakovane uviedol podrobný popis skutkového stavu nadobudnutia nehnuteľnosti. Sťažovateľ tiež vyjadril názor, podľa ktorého „... Slovenskej republike nesvedčí žiadny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k pôvodnej nehnuteľnosti č. I/b/1/24 (13/24), ostalo naďalej zachované vlastnícke právo pôvodných vlastníkov a preto by im mala byť vrátená parcela, ktorá bola vytvorená geometrickým plánom a ktorá svojou rozlohou zodpovedá rozlohe pôvodnej parcely a ktorá bola odčlenená z parcely, do ktorej bola v rámci pozemkových úpravách pôvodná parcela zcelená.“.

16. Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Odvolačný súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne nedôvodnosti žaloby, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje.“

17. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil.

18. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, II. ÚS 809/2016).

19. Ústavný súd v súlade s už uvedenými závermi považuje za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej tento uviedol: „Listami

Okresného úradu Rimavská Sobota, pozemkového a lesného odboru, pracovisko [REDAKOVANÉ]... bolo na základe námietky o zapracovanie vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ] oznámené právnomu zástupcovi žalobcov, že parcela č. [REDAKOVANÉ] bola pri vyhotovení ZRPS označená ako parc. [REDAKOVANÉ] a zapísaná na list vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] pre vlastníka Slovenská republika. Pokiaľ neboli preukázané práva namietateľov v tomto konaní, zhotoviteľ projektu pozemkových úprav prevzal parcelu [REDAKOVANÉ] spolu s ostatnými parcelami vo vlastníctve SR a zlúčil ich do novovytvorených parcel. V tomto konaní bolo potrebné preukázať vlastnícke právo namietateľov doložením hodnoverných dokladov zhotoviteľovi ZRPS, čo sa ale nestalo. Keďže sa stratila pozemno-knižná vložka č. [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ], chýba hodnoverný doklad o vlastníckom práve namietateľov. Do zápisu projektu pozemkových úprav do katastra nehnuteľností dňa 09.11.2009 neboli preukázané vlastnícke práva namietateľov.

Súd mal teda z predložených listinných dôkazov preukázané, že vlastníckymi parcely [REDAKOVANÉ] boli v čase ich smrti [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] zomr. v roku 1967, [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] zomr. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ] zomr. [REDAKOVANÉ]. V rámci neskôr realizovaných pozemkových úprav sa potom nesprávne vychádzalo z toho, že vlastníkom parcely [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] je Slovenská republika.

Napriek vyššie uvedenému súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobcovia sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k parcele č. [REDAKOVANÉ], lesný pozemok o výmere 8.632 m² v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorá bola vytvorená geometrickým plánom odčlenením od parcely č. [REDAKOVANÉ], lesné pozemky o výmere 156.400 m², vedenej na LV č. [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ]. Z predložených katastrálnych máp a z geometrického plánu súd zistil, že predmetná nehnuteľnosť nie je totožná s parcelou [REDAKOVANÉ] (predtým parcela č. [REDAKOVANÉ]) v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] pokiaľ ide o jej umiestnenie.

Súd má za to, že napriek skutočnosti, že pred podaním žaloby došlo v danom katastrálnom území k pozemkovým úpravám, nemožno sa domáhať len z dôvodu zrealizovaných pozemkových úprav určenia vlastníckeho práva k parcele, ktorá nie je totožná s parcelou, ku ktorej náleží právnym predchodcom žalobcov vlastnícke právo. Vlastník nehnuteľnosti, ktorý nie je zapísaný ako vlastník v katastri nehnuteľností, sa môže domáhať určenia jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ku ktorej má právny titul,

z ktorého vyvodzuje svoje vlastnícke právo. Žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia nemajú žiaden právny titul ohľadne vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti (parcele č. 434/2). Bolo preukázané vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov k parcele E KN 13/24 v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] tá ale nie je totožná s novovytvorenou parcelou - s predmetnou nehnuteľnosťou, ku ktorej má by určené vlastnícke právo. Žalobcovia ani netvrdili, že ich právni predchodcovia mali vlastnícke právo k pozemku, na ktorom sa nachádza novovytvorená parcela, tvrdili, že ich vlastnícke právo sa týkalo parcely č. [REDAKOVANÉ] a určenia vlastníckeho práva k nie totožnej parcele ale k parcele inak umiestnenej sa domáhajú v dôsledku toho, že boli zrealizované pozemkové úpravy a po nich sa nemožno domáhať vlastníckeho práva k parcele tak, ako bola pôvodne umiestnená, lebo by bol zmarený účel pozemkových úprav. S týmto tvrdením sa súd nestotožňuje. Bez ohľadu na zrealizovanie pozemkových úprav sa možno domáhať len vlastníckeho práva k pozemku, ku ktorému vlastníkovi svedčí nadobúdací titul. Žalobcovia mali možnosť domáhať sa pred ukončením pozemkových úprav určenia vlastníckeho práva a ak by boli v tom čase úspešní, boli by pozemkové úpravy zrealizované iným spôsobom.“

20. Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že všeobecné súdy dali dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. V napadnutom rozsudku krajský súd vysvetlil skutkové aj právne okolnosti opodstatňujúce jeho rozhodnutie. Z napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe založiť odôvodnenosť ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 10/2012).

***K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy
napadnutým rozsudkom***

21. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja zrejme od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo ani dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo treba jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok nevybočil z medzí stanovených označenými článkami ústavy a dohovoru a rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa označených v jeho sťažnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018